

Arrest

nr. 127 584 van 29 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 november 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Y. VAN LANDEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 maart 2011 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende. Hij legt hierbij een arbeidsovereenkomst voor.

1.2. Op 5 april 2011 erkent verweerder het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 12 november 2013 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 19 februari 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...], Nationaliteit :Spanje, [...]."

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene deed een aanvraag tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 7.03.2011. Ter staving van zijn aanvraag legde hij een arbeidscontract voor waardoor het verblijfsrecht reeds werd toegestaan op 5.04.2011.

Overeenkomstig art. 42 bis van de wet van 15.12.1980 kan de minister of haar gemachtigde controleren of nog aan de verblijfsvoorwaarden is voldaan. In dit kader werd betrokkene op 30.03.2012 gevraagd aan te tonen waar hij toen concreet mee bezig was. Op basis van de toen voorgelegde documenten (zie administratief dossier) kreeg betrokkene het voordeel van de twijfel en kon hij nog verder het verblijfsrecht uitoefenen als werkzoekende. Op 27.08.2013 werd betrokkene een tweede keer een dergelijke brief toegestuurd. Daarop legde betrokkene terug een aantal documenten voor waaronder: een overzicht van de werkloosheidsuitkering van 5.2011-8.2013, bewijs inschrijving taallessen Nederlands dd. 26.08.2013, inschrijvingsformulieren van taallessen in het schooljaar 2012-2013, attesten van de met vrucht beëindigde cursussen van het schooljaar 2012-2013 betreffende taal cursus Nederlands, maatschappelijke oriëntatie en module Wiskunde, VDAB-attesten betreffende inschrijving als werkzoekende (onafgebroken sinds 10.06.2011), adreskaartje van A&G Solutions, bevestiging dat betrokkene solliciteerde bij Argo Services dd. 4.04.2012, arbeidscontract + loonfiches van seizoenstewerkstelling van 2011 en 2012.

Gezien de voorgelegde documenten moet worden vastgesteld dat betrokkene heden niet tewerkgesteld is.

Betrokkene kan derhalve het verblijfsrecht als werknemer niet langer uitoefenen.

Betrokkene is heden werkzoekende. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat hij onafgebroken is ingeschreven als werkzoekende sinds 10.06.2011. Hij heeft tussendoor nog wel wat seizoenstewerkstelling kunnen doen, maar gedurende het laatste jaar heeft betrokkene zelfs daartoe kennelijk de kans niet gezien. Er dient dus te worden vastgesteld dat ondanks de inspanningen van betrokkene en de ondersteuning door de VDAB, GVO e.d.m. betrokkenes tewerkstellingsmogelijkheden eerder verminderd zijn dan vermeerderd. Overeenkomstig de bepalingen van art. 40, §4 kan een werkzoekende het verblijfsrecht uitoefenen voor zover hij aantoonbaar een reële kans op tewerkstelling te maken. Overeenkomstig de gegevens in het dossier kan dit echter heden niet meer worden vastgesteld. Verder blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene onder enige uitzonderingsgrond zou vallen overeenkomstig art. 42bis, §2 van de wet daardoor het verblijfsrecht van een werknemer niet zou kunnen beëindigd worden.

Voor zover betrokkene het verblijfsrecht zou claimen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en zich daarbij zou beroepen op de werkloosheidsuitkering dient te worden opgemerkt dat betrokkene in hoofdactiviteit werkzoekende is, vandaar dat hij dan ook werkloosheidsuitkering ontvangt. Derhalve moet voldaan zijn aan de voorwaarden als werkzoekende om het verblijfsrecht te kunnen behouden. De wetgever heeft dit wel degelijk zo bedoeld, dat valt onrechtstreeks ook af te leiden uit de uitzonderingsgronden zoals opgenomen in art. 40bis, §2, 2° en 3° van de wet van 15,12.1980, Dit zijn uitzonderingsgronden waardoor een voormalig werknemer het verblijfsrecht mag behouden, al dan niet voor een beperkte duur, net omdat hij onvrijwillig werkloos is geworden en zich heeft ingeschreven als werkzoekende. Gezien duidelijk omschreven is in welke gevallen het verblijfsrecht kan worden behouden als voormalig werknemer, mag ervan uitgegaan worden dat indien niet aan deze voorwaarden is voldaan, het verblijfsrecht wel degelijk kan beëindigd worden voor zover er niet kan vastgesteld worden dat betrokkene nog een reële kans op tewerkstelling maakt ongeacht of betrokkene werkloosheidsuitkering geniet of niet.

Uit het geheel van bovenstaande elementen moet worden vastgesteld dat betrokkene op geen enkele manier nog voldoet aan de voorwaarden van art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980. Vandaar dan ook dat overeenkomstig art. 40bis, §1 een einde dient te worden gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene enige andere grond zou hebben tot lang verblijf in België, vandaar dat een bevel toepasselijk is,

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van een substantiële vormvereiste. Hij stelt dat er sprake is van een motiveringsgebrek.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De bestreden beslissing stelt:

“Betrokkene is heden werkzoekende. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat hij onafgebroken is ingeschreven als werkzoekende sinds 10.06.2011. Hij heeft tussendoor nog wel wat seizoenstewerkstelling kunnen doen, maar gedurende het laatste jaar heeft betrokkene zelfs daartoe kennelijk de kans niet gezien. Er dient dus te worden vastgesteld dat ondanks de inspanningen van betrokkene en de ondersteuning door de VDAB, CVO e.d.m. betrokkenes tewerkstellingsmogelijkheden eerder verminderd zijn dan vermeerderd.”

En verder in diezelfde alinea:

“Overeenkomstig de bepalingen van art. 40, § 4 kan een werkzoekende het verblijfsrecht uitoefenen voor zover hij aantoot een reële kans op tewerkstelling te maken. Overeenkomstig de gegevens in het dossier kan dit echter heden niet meer worden vastgesteld.”

Dergelijke motivering vindt geen steun in de werkelijkheid en kan derhalve niet overtuigen.

Verzoeker zette zich immers ten volle in om nieuw werk te vinden. Hij volgde daartoe ettelijke cursussen (zowel Nederlands, wiskunde als maatschappelijke oriëntatie, zie supra en de stukken 7, 8 en 9) met net als logische doel het vergroten van zijn kansen op de arbeidsmarkt. Het valt niet in te zien hoe het volgen van allerhande cursussen de kansen op tewerkstelling van verzoeker zou kunnen doen verminderen.

Het is dan ook tegenstrijdig enerzijds vast te stellen dat verzoeker weldegelijk inspanningen leverde om werk te vinden en daartoe een aantal opleidingen volgde, maar daar anderzijds het gevolg uit te trekken dat de tewerkstellingskansen van verzoeker zouden zijn afgenomen.

Dat dergelijke motivering en gevolgtrekking geen steun vindt in de feitelijke omstandigheden ten tijde van de bestreden beslissing, blijkt eens te meer uit het feit dat verzoeker, korte tijd na de beslissing, op 27 januari 2014, op gesprek mocht gaan bij het uitzendbureau SKILLFLEX NV te Mechelen, dat gesprek positief afrondde en vervolgens toegelaten werd tot dat uitzendbureau (zie nogmaals stuk 13). In deze inschrijvingsbevestiging bevestigen beide contracterende partijen uitdrukkelijk een arbeidsovereenkomst aan te willen gaan voor tijdelijke arbeid.

Het valt niet in te zien hoe men op 12 november 2013 tot het besluit kon komen dat de tewerkstellingskansen van verzoeker waren afgenomen (en bijgevolg niet langer reëel waren), wanneer verzoeker, korte tijd later, werd toegelaten bij SKILLFLEX NV.

De demarche van verzoeker bij SKILLFLEX NV kan overigens niet aanzien worden als “laatste toevluchtsoord” om alzo aan de negatieve beslissing d.d. 12 november 2013 te ontsnappen. Op het moment van de inschrijving bij SKILLFLEX NV was verzoeker immers helemaal nog niet op de hoogte van de beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht. Deze werd hem pas ter kennis gebracht op 19 februari 2014, m.a.w. bijna een maand na zijn inschrijving bij SKILLFLEX NV.

De inschrijving bij dit uitzendbureau was inderdaad een volstrekt normale – en bovendien geslaagde – stap in zijn speurtocht naar werk.

Eén en ander leidt tot de vaststelling dat de kansen op tewerkstelling van verzoeker, ten tijde van de bestreden beslissing, weldegelijk zeer reëel waren. Bijgevolg voldeed (en voldoet) verzoeker nog steeds aan de voorwaarde van artikel 40, § 4, 1° van de Verblijfswet:

[...]

Het beëindigen van het verblijfsrecht van verzoeker is dan ook niet wettelijk te verantwoorden. De motivering van de beëindigingsbeslissing is immers intern tegenstrijdig en vindt op geen enkele wijze steun in de feitelijke omstandigheden. De beslissing d.d. 12 november 2013 is dan ook behept met een motiveringsgebrek en schendt derhalve een substantiële vormvereiste.

[...] Besluit

Te dezen meent verzoeker derhalve dat de bestreden beslissing tot beëindiging van zijn verblijfsrecht d.d. 12 november 2013 behept is met een motiveringsgebrek en om die reden vernietigd dient te worden.”

2.2. De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht is gesteund op artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de vaststelling dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschafft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Verzoeker gaat niet akkoord met het gestelde in de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht dat hij geen verder verblijfsrecht als werkzoekende kan genieten. Op dit punt motiveert verweerder dat verzoeker weliswaar sinds 10 juni 2011 onafgebroken is ingeschreven als werkzoekende, doch waar hij aanvankelijk tussendoor nog wat seizoensarbeid heeft kunnen verrichten hij het laatste jaar kennelijk ook hiertoe niet meer de kans kreeg. Verweerder oordeelt dat ondanks de inspanningen van verzoeker en de ondersteuning door onder meer de VDAB en het CVO verzoekers tewerkstellingsmogelijkheden aldus eerder verminderd dan vermeerderd zijn. Hij stelt vast dat uit het dossier niet blijkt dat verzoeker (nog) een reële kans op tewerkstelling heeft.

Verzoeker stelt dat hij inspanningen levert om werk te vinden en wijst op de door hem gevolgde cursussen Nederlands tweede taal, wiskunde en maatschappelijke oriëntatie die als doel hadden het vergroten van zijn kansen op de arbeidsmarkt. Hij stelt niet in te zien hoe deze cursussen zijn kansen op tewerkstelling zouden verminderen. Hij betoogt dat de motivering tegenstrijdig is waar enerzijds wordt

vastgesteld dat hij inspanningen leverde om werk te vinden en hiertoe cursussen volgde en anderzijds wordt gesteld dat de tewerkstellingskansen zouden zijn afgenomen.

Het enkele gegeven dat verzoeker werk zoekt, en hiertoe inspanningen levert, kan niet volstaan opdat hij het verblijfsrecht behoudt als werkzoekende. Artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet immers duidelijk in cumulatieve voorwaarden om als werkzoekende te worden beschouwd: de betrokkene moet werk zoeken én hij moet een reële kans maken om te worden aangesteld. Verweerder oordeelt met name dat niet blijkt dat verzoeker nog een reële kans op tewerkstelling heeft.

De Raad benadrukt dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen enerzijds de vaststelling van verweerder dat de *'tewerkstellingsmogelijkheden'* van verzoeker eerder verminderd zijn en anderzijds de vaststelling van verweerder dat niet blijkt dat verzoeker nog een reële kans op tewerkstelling heeft. Verzoeker geeft aan dat verweerder gelet op de door hem gevolgde cursussen niet kon besluiten dat zijn *'kansen op tewerkstelling'* zouden zijn verminderd, doch gaat aldus voorbij aan de werkelijke motieven van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. Hierin wordt gesteld dat de *'tewerkstellingsmogelijkheden'* van verzoeker eerder verminderd zijn, in de zin dat verzoeker het laatste jaar – in tegenstelling tot de periode daarvoor – niet meer als seizoenarbeider werd tewerkgesteld.

Er kan niet worden vastgesteld dat er sprake is van een tegenstrijdige motivering waar enerzijds gelet op de stukken van het dossier wordt vastgesteld dat de *'tewerkstellingsmogelijkheden'* zijn afgenomen en anderzijds wordt vastgesteld dat verzoeker stukken voorlegde van het volgen van cursussen Nederlands tweede taal, wiskunde en maatschappelijke oriëntatie. Het gestelde dat de *'tewerkstellingsmogelijkheden'* zijn afgenomen steunt op de objectieve vaststelling dat waar verzoeker aanvankelijk nog tussendoor seizoensarbeid kon verrichten, dit niet langer het geval was in het laatste jaar. Het gegeven dat, zoals verzoeker aanstipt, hij cursussen heeft gevolgd teneinde zijn tewerkstellingskansen te verhogen, sluit niet uit dat verweerder tegelijkertijd vaststelt dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de tewerkstellingsmogelijkheden eerder zijn verminderd nu verzoeker het laatste jaar geen mogelijkheid meer kreeg om te werken.

Er blijkt verder niet dat verweerder foutief of kennelijk onredelijk handelde door (mede) op basis van de vaststelling dat de tewerkstellingsmogelijkheden zijn verminderd te besluiten dat, ondanks ondersteuning van onder meer de VDAB en het CVO, geen reële kans op tewerkstelling (meer) blijkt. Door te wijzen op de door hem gevolgde cursussen Nederlands tweede taal, wiskunde en maatschappelijke oriëntatie toont verzoeker zo niet aan dat verweerder niet in redelijkheid tot zijn vaststelling is gekomen dat geen reële kans op tewerkstelling (meer) blijkt. Zo dringt de vaststelling zich op dat verzoeker voor het schooljaar 2012-2013 attesten voorlegde dat hij met gunstig gevolg deelnam aan cursussen Nederlands tweede taal, wiskunde en maatschappelijke oriëntatie, doch tussen de deelname aan deze cursussen en de bestreden beslissingen verstreken een (kleine) vijf maanden zonder dat blijkt dat de betrokken cursussen verzoekers tewerkstellingskansen hebben verhoogd. Verzoeker voegt overigens zelf ook stukken dat hij voor het schooljaar 2013-2014 is ingeschreven voor een verdere cursus Nederlands tweede taal, zodat zijn huidige kennis van het Nederlands blijkbaar nog (steeds) niet voldoende is. Verzoeker voegt verder bij zijn verzoekschrift een attest van 24 september 2013 dat hij solliciteerde als uitzendkracht voor de functie van seizoenarbeider doch zonder dat blijkt dat hij vervolgens de kans kreeg opnieuw als seizoenarbeider te werken. De Raad benadrukt dat de tewerkstellingskansen van een persoon niet enkel afhankelijk zijn van diens inspanningen om werk te vinden, doch ook van diens profiel, ervaring en kwalificaties en de markt- of economische omstandigheden. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat verweerder in het licht van de elementen die zijn situatie kenmerken op kennelijk onredelijke of tegenstrijdige wijze tot de vaststelling is gekomen dat wat hem betreft geen reële kans op tewerkstelling (meer) blijkt.

Verzoeker legt nog een inschrijvingsbevestiging voor van SkillFlex nv gedateerd op 27 januari 2014. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Dit stuk is dan ook niet dienstig in het kader van huidige procedure. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat het louter een intentie betreft om een arbeidsovereenkomst voor tijdelijke arbeid aan te gaan.

Met zijn uiteenzetting toont verzoeker niet aan dat verweerder op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat niet blijkt dat hij nog een reële kans op tewerkstelling heeft op de Belgische arbeidsmarkt. Aldus blijkt niet dat verweerder onterecht oordeelde dat verzoeker niet langer aannemelijk maakt te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer of werkzoekende vervat in artikel 40, § 4 van Vreemdelingenwet. Enige tegenstrijdigheid in motivering blijkt evenmin.

De overige motieven vervat in de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht worden niet betwist.

Enig motiveringsgebrek wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS